

ภาษาบาลี ๑ คำ คติธรรมประจำสัปดาห์ “ปาปการี — บุคคลผู้ทำบาป”

คำว่า ปาปการี อ่านตามภาษาบาลีว่า ปา - ปะ - กา - รี มาจากคำว่า ปาป (บาป, ความชั่ว) กับคำว่า การี (บุคคลผู้ทำ) รวมกันเป็น ปาปการี แปลว่า บุคคลผู้ทำบาป, บุคคลผู้ทำชั่ว เป็นคำที่แสดงถึงความเป็นจริงของสภาพธรรมที่มีจริง ๆ คือ อกุศลธรรมที่มีกำลังที่เกิดขึ้น ทำให้ผู้นั้นมีการกระทำที่ไม่ดี เบียดเบียนประทุษร้ายผู้อื่น จะเป็นทางกาย หรือทางวาจา ก็ตาม เมื่อสภาพธรรมที่ไม่ดีดังกล่าวเกิดขึ้นเป็นไป ก็หมายความว่า เป็นบุคคลผู้ทำบาป เป็นบุคคลผู้ทำชั่ว ไม่ว่าจะอยู่ในเพศใดก็ตาม บุคคลผู้ที่ทำบาปนั้น เป็นผู้ทำเหตุที่ไม่ดี ที่จะเป็เหตุให้เกิดความเดือดร้อนในภายหลัง ตามข้อความจากพระสูตรตันตปิฎก ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท ว่า

“ผู้มีปกติทำบาป ย่อมเดือดร้อนในโลกนี้ ละไปแล้วย่อมเดือดร้อน
เขาย่อมเดือดร้อนในโลกทั้งสอง, เขาย่อมเดือดร้อนว่า 'กรรมชั่ว เราทำแล้ว',
ไปสู่ทุกคติ ย่อมเดือดร้อนยิ่งขึ้น”

สำหรับเรื่องของภพภูมิต่าง ๆ นั้น ถ้าศึกษาในคำสอนทางพระพุทธศาสนาแล้ว ก็พบว่าไม่ใช่มีแต่เฉพาะมนุษย์กับสัตว์ดิรัจฉาน ที่เห็นกันอยู่เป็นปกติเท่านั้น ยังมีภูมิอื่นอีกด้วย คือ นรก เปรต อสุรกาย สวรรค์ ๖ ชั้น เป็นต้น เมื่อเหตุที่จะให้ปฏิสนธิมีอยู่ เป็นปัจจัยให้ผลเมื่อใด ก็ทำให้ปฏิสนธิจิตเกิด ต่อจากจุดจิตในชาตินี้ แล้วแต่ว่าจะปฏิสนธิในภูมิใด ตามควรแก่เหตุ เป็นที่น่าพิจารณาว่า ก่อนที่ทุกคนจะมาสู่ภูมิมนุษย์นี้ ก็ไม่ทราบว่าจะเป็นอย่างนี้ โลกนี้จะมีอะไรบ้าง ไม่เคยรู้ล่วงหน้าเลยแม้แต่นิดเดียว แต่ก็ได้เกิดขึ้นแล้วในโลกนี้ เพราะเหตุปัจจัยที่ได้สะสมมา, วันนี้เป็นอย่างนี้ พรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร ไม่สามารถที่จะทราบได้เลย เพราะเหตุว่าพรุ่งนี้อาจจะเป็นโลกนี้อีก เห็นสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ในโลกนี้อีก หรืออาจจะเป็นสวรรค์ชั้นต่าง ๆ หรือแม้กระทั่งอาจจะเป็นนรกขุมต่าง ๆ ก็ได้ ไม่มีการทราบล่วงหน้าเลย แล้วแต่เหตุปัจจัยทั้งสิ้น ขอยกตัวอย่างบุคคลในสมัยพุทธกาล คือพระเทวทัต ซึ่งจะเห็นได้ว่าพระเทวทัตไม่ทราบมาก่อนว่าท่านจะเกิดในโลกนี้ และตลอดชีวิตของท่านที่ดำเนินไป ด้วยความริษยา ด้วยการกระทำอกุศลกรรมที่หนัก กล่าวคือ อนันตริยกรรม ท่านก็ไม่เคยรู้ล่วงหน้าเลยว่าท่านจะเป็นผู้ที่กระทำกรรมอย่างนั้น ต้องประสบพบเห็นกับเหตุการณ์ที่จะทำให้การสะสมที่มีอยู่ในใจของท่านเกิดความรู้สึก ริษยา หรือการกระทำที่เป็นอกุศลกรรมถึงเพียงนั้นได้ และเมื่อจุติ (คือละจากโลกนี้ไปแล้ว) ท่านก็ไม่ทราบอีกเหมือนกันว่าจะไปเกิดในภพภูมิใด แต่ท่านก็ได้ไปแล้วสู่เวจีนรก เต็มไปด้วยความทุกข์ทรมานเดือดร้อนอย่างหนัก จันใด ทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ ก็จันนั้นเหมือนกัน ก่อนที่จะเกิดในโลกนี้ ก็ไม่ทราบว่า จะพบอะไรบ้าง จะกระทำกรรมอะไรบ้าง และกรรมที่ได้กระทำแล้วนี้ จะเป็นปัจจัยให้ปฏิสนธิในวันใด ในที่ใด หลังจากจุติจากโลกนี้แล้ว ก็ไม่สามารถทราบได้ทั้งนั้น

เพราะฉะนั้น การที่จะมีชีวิตดำเนินไปในแต่ละวันนั้น เป็นเรื่องที่เราควรจะได้ทราบเหตุและผล แล้วสะสมความรู้ความเข้าใจในสภาพของชีวิตให้ถูกต้องตามความเป็นจริง เพื่อละความไม่รู้ที่ทำให้ กระทำกรรมต่างๆที่เป็นอกุศลกรรมซึ่งเป็นเหตุให้ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสทีเดียว

เหตุการณ์ต่างๆ ที่ปรากฏในพระไตรปิฎก รวมถึงเรื่องของบุคคลที่กระทำอกุศลกรรม เช่น พระเทวทัต เป็นต้น ก็เป็นอนุสติเตือนให้ทุกคนเป็นผู้ที่ไม่ประมาทในชีวิต เพราะเหตุว่าทราบได้ที่ยังไม่ได้ดับกิเลสเป็น**สมุจเฉท** (ถอนขึ้นได้อย่างเด็ดขาด) ยังมี โลภะ โทสะ โมหะ อกุศลธรรมต่างๆ ซึ่งสักวันก็อาจเป็นไปได้นั้นที่จะเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้กระทำอกุศลกรรมที่จะทำให้ไปสู่สุรภูมิต่างๆ และได้รับความทุกข์ทรมาน ซึ่งจะประมาทไม่ได้เลยทีเดียว ที่ฟังที่แท้จริง คือ ปัญญาความเข้าใจถูก เห็นถูก อันเนื่องมาจากการได้ฟังพระธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง เมื่อมีความเข้าใจอย่างถูกต้อง ปัญญานี้แหละจะเป็นเครื่องนำทางชีวิตที่ดี รู้ว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ แล้วน้อมประพฤติในสิ่งที่ควรทำเท่านั้น ไม่เป็นบุคคลผู้ทำบาป ไม่ทำในสิ่งที่ผิดที่จะเป็นเหตุให้เกิดความเดือดร้อนในภายหลัง ดังนั้น **ประโยชน์สูงสุดตั้งแต่เกิดจนถึงวันที่จะละจากโลกนี้ไป คือ ความเข้าใจพระธรรม.**

ชมรมบ้านธัมมะ มศพ. : www.dhammahomefellowship.com, โทร. ๐๘๕-๖๒๑๗/๑๐๖